

zióját nyújtó, a megismeréssel hitegető nagy formáknak. Ez éppen a nagy történetek sokat emlegetett vége: nem érhető már el, hogy otthonos fedezékükből magyarázzuk létezésünket és pillanatnyi helyzetünket. A múlt kiragadott és ezzel újra figyelemre méltatott részletei, mikroeseményei állnak csak az emlékező, az elbeszélő – és az olvasó rendelkezésére. Amíg ezek elérhetőek, addig teljesül a legfontosabb, amelyet a regényben szereplő könnyárús fogalmaz meg: hogy mindenki végigmondja a történetét.

Galántai László

